

Valódi műértők

Monológok és helyzetek

Egy élet munkája

Ha nem veszem be a nyugtatót,
majd szétfeszít a belső nyomás,
elmegyek hozzád, peckesen járok,
akár egy felfújgumikesztyű,
félő, felrobbanok és szétrepítem
a lakájos otthont, amelyben élnek.
Sajnálom, de hol menjek szét,
idegen helyen, ahol nincsen közönség?
Értsd meg, a szintéren már nincs
több jelenésem, hát így őrizz meg
emlékezetedben (feltéve, hogy te
majd lassan vérzel)!
A házat persze sajnálom, tudom,
egy élet munkája van benne.

Megkísértés

Azt gondolod, elegáns? Eljössz,
megírod börtönöm, s amikor azt hiszem,
kinyújtott kezemben megkapaszkodom,
nem mondasz semmit, felröhögsz,
kezemben műkéz – boldog vagy, letudtad,
ezáltal a mű kész, s elmész.
Szerintem ez nem is olyan elmés.

Azzal jössz, nem zavarsz,
segítenél csak, hogy itt vagy: együttérzés,
hogy csillapítani van a vérzés, amit
a szerep vasrácsa reszel a húsba.
A szerző dolga, hogy itt legyen,
osztozzon velem a rendelt sorsban.
Menj el a búsba! Neked a dal
csak kotta volt. Legjobb a szerző,
hogya holt.

Minek a textus, a test, a börtön,
s ha büntetésem mind letöltöm,
szabad leszek majd és halott.
De ígérem akkor, szédelgő Szindbád,
hogy szövegedért bármennyi érdem
adódik is majd, én megkísértem,
hogy nyugtot ősz fejednek nem hagyok.

Öröknemlét

Könyvtáros úr, volna-e monológja a Légüresről,
tudja, függőbeszéd egy óriástartály közepéből,
egy hordóból, amelyből a bort lelketlen,
hódító seregek utolsó csöppig kiitták.
Nekem mindegy, egy ilyen szöveget
ki jegyez, ki iktat, kivenném.
Mert pillanatnyilag az foglalkoztat,
visszhangzik-e még a részeg ének,
s hogy megtudjam, látja, különféle
megpróbáltatásoknak magamat kitenném.
Olvashatnám azt, hogy nem vagyok,
képzelve, ha most ez derülne ki magáról is,
és hiába mindünk fontoskodása,
mert van elmélet, és már a szakadékot ássa,
ha nincs is önnek erről tudomása.
Tudja, ez azért van, mert meghalt,
mint ki több tucat esztendeje poharat felhajt,

de kár erről beszélni, ez a sors, kikerülhetetlen.
De nem is ez a fontos, hanem, hogyha ez a sok
nagy reményű fostos nem is élt, mi van?
Se ön, se én, és még a nagyremény sem.
Tudja, nem értem, de foglalkoztat mégis,
öröklétem titka és az öröknemlét rejtélye is...

Deszka jelent

Hallja, a szél hullámokban csapja az ablakra a port?
Tartok tőle, ön itt lesz eltemetve,
valaki odakünn homokot lapátol,
egy hatalmas termetű sírásó óriás,
tagbaszakadt istenek korából.

A felvonásnak lassan vége,
és lehet, még ma este teljesen betemeti
az épületet a száraz vihar, mire megbékülnek,
mire egymásba kulcsolódnak az ellentétek
– s ha jól viseli, jutalma egy ének.

Üzenem a jövőendő régészének,
óvatosan ássa ki a színpadot a dombból,
amit a sztratoszférán át szivárgó kvarc rak,
mert alatta pergamenbőrű rómeók és múmiák,
lampion telihold, kiszáradt, immáron schwarz Nap!

Bizonyos értelmezési kérdésekre térve,
azok annyira lekötötték figyelmünket,
hogy közben elmúlt a lét.
Szerepeink is itt neveledtek,
valódi műértők, bár amúgy fúriák,
így minden dialóg pamflet, por
és kiszáradt ham(v) lett.

Ez több mint dramaturgia, terror,
megéri mégis, kedves néző,
nem várni végszót,

a külvilág megszűnt válaszolni,
a kérdések létjogosultsága e nagyteremre szűkül,
mert annyi óránk van, amennyi jelenet
maradt még hátra, és erősítsük meg magunkban
a késő, a krízis feldolgozását megcélzó mélabút:
ott kinn már megszűnt a világ, egyetemes a vákuum,
világot már csak e deszkák jelentenek.